

Üstad, Amerika'yı İslam lehinde çalışan bir devlet olarak görüyor; başka mektuplarına da baktığımızda, Amerika ile Demokrat Partinin iyi geçinmesi gerektiğini belirtiyor. Konu hakkında bilgi verir misiniz?

Tarihi olayları değerlendirirken, o tarihin şartları ve gerekleri ile değerlendirmek gerekir. Yoksa bu günün şartları ve gerekleri ile geçmişin olaylarını yargılamak ve değerlendirmek bizi yanıltmaya götürür.

Mesela, bugünün gerekleri ve kafası ile İstanbul'un fethini değerlendirip desek, "Neden Fatih Sultan Mehmet surları uçakları ile tahrip etmedi de toplarla tahribe çalıştı?"; bunun ne kadar safсата olacağı anlaşılır.

Dünya, sanayi devrimi ile eski dönem rejimlerini silip yeni iktisadi ve siyasi rejimlerin oluşmasına zemin hazırlamıştır. Bu yeni iktisadi ve siyasi zemin içinde sınıf kavgaları da gün yüzüne çıkmıştır. Sermaye ve emek çarpışması 1918 Rus ihtilalinden sonra komünist rejimin devlet düzeni haline gelmesinden sonra kuramsal bir kimlik kazanmıştır. Artık dünya iki blok, iki kutup halini almıştır. Bloklardan biri Sovyetlerin başını çektiği **komünist blok**, diğeri ise Amerika'nın başını çektiği **kapitalist bloktur**. Komünist blok kendi iktisadi ve felsefi yorumları içinde din kavramını düşman olarak görüp, dini yeryüzünden silmeyi prensip haline getirmiştir. Karşı blok olan Amerika ise, dinin hamiliğini üstüne alıp dünyanın her yerinde dini cemaat ve guruplara her yönden destek olmuştur. Bu durum, özellikle Hristiyan ve İslam alemi için ayrı bir yer tutar.

Amerika, Müslüman ülkelerinde dinsizliğin ve komünizmin yayılmaması için çok mücadele vermiştir. Elbette "**Düşmanımın düşmanı dostumdur.**" ifadesi, bir kaide olmasından, İslam ülkeleri de Amerika ile iyi ilişkiler içine girmişlerdir. Hatta **NATO** paktı ile bu ilişkiler askeri ve siyasi bir hüviyete bürünmüştür. Tabii Sovyetler Birliği de karşı hareket olarak Varşova paktını kurarak misilleme yapmıştır. Yani bu iki blok kimi zaman sıcak savaş, kimi zaman da soğuk savaş süreci ile Sovyetler Birliğinin dağılmasına kadar mücadeleye devam etmişlerdir. Hristiyan alemi ile İslam alemi bu ortak düşmana karşı omuz omuza vererek yetmiş yıl beraber mücadele etmiştir. O zamanlarda Amerika ile Türkiye dost iki ülke idiler.

Ama **Sovyet Birliğinin 1991 yılında yıkılması** ve artık şartların da eskisi gibi olmamasından dolayı bu dostluk ve birliktelik tabii olarak bitmiştir. Amerika tek kutup ve blok olarak dünyaya hükmetmeye çalışmıştır. Artık tek hedefi kendi menfaat ve çıkarları olmuştur. Amerika'yı politikalarında sorgulayacak ve denetleyecek karşı bir blok olmayınca, eski siyasi konumundan uzaklaşarak yeni hayali düşmanlar üretmeye başlamıştır. Kendine yeni düşman olarak İslam alemini

seçmiştir. Amerika yönetiminin arkasındaki Siyonist güçlerin de İslam alemini düşman ilan etmesinde etkisi çok büyüktür.

Amerika içinde de insani ve İslami değerleri benimsemiş çok büyük bir kitle vardır, ama politik olarak izole edildikleri için etkileri hissedilmiyor. Onun için Amerika'yı topyekün düşman ilan etmek yanlış olur. Nasıl Türkiye'de bir parti halkın çoğunluğunun desteğini almasına rağmen, iktidar başka zümrelerin elinde olmasından her icraatı yapamıyor. Aynen bunun gibi Amerika'da da bazı Siyonist lobiler çoğunluğu yönlendirip, iktidarı elinde tuttuğu için, çoğunluk izole ediliyor.

İşte Üstad dönemindeki Amerika ile şimdiki Amerika arasında böyle büyük farklar vardır. O dönemin şartlarında Amerika dost ve müttefik iken, şimdilerde düşman olabilir. Biz kalkıp şu an ki gerçek ve gereklerin ışığında Üstad'ın dönemine bakarsak yanılırız, yanılıyoruz. Onun için her şeyi kendi özel şartları ve gerekleri içinde yargılamamız gerekir. Eski zamanlarda dost olanlar şimdi düşman olabilir; ileri ki dönemlerde ne olur bilinmez. Belki Amerika İslam'ı kabul eder, Osmanlı'nın misyonunu devam ettiren bir ülke olur. Bu meselelere geniş bakmak gerekir.

Solcuların genlerinde Amerika düşmanlığı hep vardı ve hep var olacak. Biz Müslüman olarak meseleleri solcuların kıstasları ile değil, İslam'ın ölçüleri ile değerlendirmeliyiz. Şu anki Amerika ile Müslümanların değil, Müslüman ülkelerin başındaki dikte rejimlerinin çıkar ilişkileri var. Bugün eski tüfek solcuların nasıl kapitalist ahlak ile sermaye sahibi olduklarını görüyoruz. Komünizmi savunan bir partinin genel başkanının Amerikan ajanı çıkması, meselemizi ispat ediyor.